

Оињен Пеџровић

СКИЦА ЗА ВОДВИЉ С ПУЦАЊЕМ И ПЕВАЊЕМ

Између два пуцња увек би уследила
двовековна империја тишине:

чуди ме само то што још увек имам равне клавикуле,
говорим шпански,

и што ми се у акценту
појави барем један успавани камелеон.

ПРИЗОР СА СЕНКОМ И НЕМИМ СВЕДОЦИМА

За чудо

Управо тако сам осмислила теогонију
главног јунака:

у монументалном кадру његове сенке
са дрхтурећим крилима

која лако тоне у ружичасти јантар.

О ГАЛИЦИЈСКОМ МРАКУ

Замишљала сам га у црвеном
инквизиторском костиму,
заспалог на бедемима града.
Или као сенку
погнуту над устрељеним добротвором.

Нестајао је тако што се истовремено
појављивао свуда –

у позном принципату,
на довратку гостионичарове собе
с модрицама
и траговима убода по врату:

Џошуша, Серафим, Мартин,

непрекидно бих га дозивала
само да би се пробудио
у мом искрзаном сну о њему
као у добро осмишљеној
замци за лептире.

Моје памћење је отопљени базалт
а једносџаван њрибор за њодизање руку
расут на тресетишту,
на ком сам га напокон
угледала опкољеног

мирисима амбре,
псима трагачима
и раним галицијским мраком.

Непомичан као замрзнути аметист
испричао је
сваки пређутани детаљ
о црвеној подвезици
и кључевима града,

разбарушен предео
около је нестајао
на растојању
не мањем од растојања
између мог погледа и сунца.

УМБРИЈА У МАГЛИ

Одавде се више не виде:

Мартин,

историјски део града,

Умбрија у магли:

чамац на средини језера и руке
спремне за нови
налет птица –
не могу још увек доказати сумрак
којим отпочиње

век радосних знакова.

ЈУТРО С МАТРОНОМ

Јутро са матроном на опустелом ловишту,

требало је сачекати уморног посланика
и рећи нешто што би умирило
све срне у житу:

није нас изненадила црвена река
на потопљеном
делу географске карте,
ни ограничен колорит
фламманских сликара
са само једном бојом
у високом, бистром плаветнилу,

знале смо да овде можемо
мирно сачекати
нови прелет комете,
још више убеђене
у најповољнији збир
на баченим коцкицама.

ДВАНАЕСТ СПРАТОВА

Ако је светло толико јако
да се уопште
ништа не може видети –
ојџекојине на рожњачи
искупиће призор
с напуштеним градилиштем,
зградом у изградњи
и дванаест спратова
засвођених сасвим празним небом.

Ко још уопште може тврдити
да сам заиста
била тамо –
на улици на којој су се
иза гвоздених капија
у високим прозорима
сушили кипови од соли,

како себи сада да објасним
зашто си из даљине личио
најпре на старца,
потом на пса
који ми се примицао
дивљим, брзим скоковима.